

- 102 Prædicatores non debent proponere quæstiones difficiles populo rudi. Conc. Trid. sess. 24. de ref. cap. 4.
- 103 Prædicari non potest determinatum tempus futurum, Antichristi, vel Judicii, neque vanæ revelationes de his, vel aliis, sub poena excommunicationis Papæ reservatæ. Concil. Lateranens. V. sess. 11. const. 1.
- 104 Prædicari non possunt novæ inspirationes, vel revelationes, nisi à Papa, vel loci Episcopo sint examinatæ, & approbatæ, sub poena excommunicationis Papæ reservatæ. Conc. Lateran. V. cit. sess. 11. const. 1.
- 105 Prædicari non possunt dubia pro certis, neque apocrypha, neque comica, neque anilia, fabulæ, obscenitates, aut quæ risum movent, sed quæ lacrymas. Conc. Trevirens. II. c. 4. Conc. Trid. sess. 24. de ref. cap. 4.
- 106 Prædicari non possunt miracula nova, nisi per Episcopum sint approbata. Conc. Senon. in decret. morum. 40. Conc. Trid. sess. 25. decret. de invocat. Sanctorum.
- 107 Prædicari, & imprimi non possunt sine Sedis licentia Apostolicæ miracula, gratiæ, beneficia &c. quæ præsumuntur accepta à Deo, ad intercessionem alicujus mortui cum opinione Sanctitatis, nisi fuerit Canonizatus, vel Beatificatus. Urban. VIII. const. 37. incipient. Sanctissimus :
- 108 Prædicari non possunt miracula, gratiæ &c. talis mortui non canonizati, nec Beatificati sine tali licentia Sedis Apostolicæ sub poenis Clericis Secularibus privationis officiorum, Suspensionis à Divinis, & administrationis Sacramentorum, Regularibus vero omnium officiorum, necnon vocis activæ, & passivæ. Urban. VIII. cit. const. 37. incip. Sanctissimus :
De mandato SS. injungitur Episcopo, ut prohibeat nobiles feminas vulgo Dame quæstare elemosynam pro Concionatoribus in civitate Casalen. juxta edictum pro eodem Episcopo nuper publicatum, & in casu inobedientiæ suspendat Concionatorem, & prohibeat, ne concionetur in ea ecclesia. Sac. Congreg. Immun. in Casal. 17. Jan. 1703. l. 3. Dec. Vall. p. 468.
- 110 Canonicus Theologus petita, & obtenta licentia à Capitulo potest concionari per alium. Sac. Congreg. Conc. in Urgellen. 15. Decemb. 1725. ubi ad 111. dubium : An Canonicus Theologus concionari possit per alium in casu ? Respondit, posse, petita licentia à Capitulo. Et reproposita causa die 28. Sep. 1726. ad 11. dubium : An Canonicus Theologus concionari possit per alium, & quatenus id facere possit petita licentia à Capitulo, sufficiat, quod eam petat, vel ulterius necessarium sit, quod obtineat ? Respondit : Quoad secundum teneri potere, & obtinere licentiam à Capitulo, salvo recurso ad Episcopum. Sic apud d. Thes. res. S. C. C. r. 3.

Additio ex Auctore, sub verbo Concionator.

- 111 Conciones in Ecclesiis de die haberi debent; Bene-

quantur, præsentim ditionibus Americanis, si casus indiget demonstratione, in hæc Regna transfretationem patientur (a).

(a) L. 19. tit. 12. lib. 1. Ind. Encargamos á los Prelados Seculares, y Regulares, que tengan mucho cuidado de amonestar á los Clerigos, y Religiosos Predicadores, que no digan, ni prediquen en los Pùlpitos palabras escandalosas, tocantes al gobierno público y universal, ni de que se pueda seguir passion ó diferencia, ó resultar en los animos de las personas particulares que las oyerón poca satisfaccion, ni otra inquietud : Y ordenamos á nuestros Virreyes, Presidentes, y Audiencias, que si los Pre-

dic. XIV. tom. 1. const. 137. incip. Singularem §. Conciones in Capella Pontificia, & in Basilica Vaticana habentur inter missarum solemnias ; Idem ibid. §. 9. Concionatoris Apostolici munus Ordini Fratrum Minorum Sancti Francisci Cappuccinorum perpetuo addicitur ; Idem const. 75. incipient. Inclytum.

Additio ex Auctore, sub verbo Prædicare.

Numeris 38. & 39. addenda sunt sequentia resoluta dubia à S. C. C. die 5. Sept. 1705. in Urgellen. juris concionandi, videlicet.

Primo an Concionator deputatus ab Episcopo ad prædicandum in cathedrali, aliisque ecclesiis in ejus ambitu existentibus teneatur exhibere literas Patentes Capitulo in casu &c.

Secundo an liceat Capitulo, seu ejus Decano retinere clavem pulpiti ejusdem Ecclesiæ Cathedralis ?

Tertio an Episcopus procedere possit per censuras in casu, quod Decanus, & Canonici se opponant in casu &c. non obstante quod Capitulo se tueretur observantia sibi favorabilis, ac pretensione ordinariæ Jurisdictionis super Ecclesia Cathedrali ejusque ambitu ?

Sacra Congregatio die qua supra respondit ; Quoad primum, & secundum Negative, Ad tertium Affirmative, & amplius in omnibus ; Sic apud Scarfanton. p. 3. addit. 18. n. 11. per tot. ubi multa alia adducit ad rem.

Dum Episcopus per semetipsum prædicat, alii nec etiam Regulares in propriis ecclesiis prædicare nequeunt, nisi ipse Episcopus permittat ; Bened. XIV. de Syn. dioces. lib. 7. c. 43. n. 6. & 7. ex dec. S. C. Conc. in Pacen. 26. Apr. 1607. ad 4. in Bimuntina 17. Feb. 1629. & in Brundusina 10. Martii 1645. Possunt tamen, si Episcopus alios coram se prædicare jubeat ; Idem ib. num. 7. ex cit. decr. in Pacen. 26. Apr. 1607. Quod si idipsum ex causa publica, convocatis Clero, Magistratu, & populo faciat, potest Episcopus præcipere Regularibus, etiam sub censuris, ut à prædicando abstineant ; Idem ib. n. 6. ex cit. Dec. in Brundusina 10. Martii 1645. Non expedit tamen ad præcavendas lites, & discordias inter Episcopos, & Regulares, ut id generali constitutione statuat ; Idem ib. num. 8. S. C. Conc. 2. Julii 1687. quæ ad evitandas diſtas lites

& discordias censuit, posse quidem Episcopum in peculiaribus eventibus, in quibus opportunum reputet solemnem indicare concionem coram se ab alio habendam, inhibere Regularibus, ne ea ipsa hora in suis ecclesiis prædicent : minime tamen expedire ut constitutione, seu edicto illis generatim prædicare prohibeat, quotiescumque ipse coram se solemniter prædicare faciat.

Parochi singuli tenentur concionem habere in suis ecclesiis, nec excusantur ex consuetudine etiam immemorabili, sive quod in aliis ecclesiis conciones habeantur, sive ex infrequenti auditorum numero. Ita

dicadores excedieren en esto, lo procuren remediar, tratándolo con sus Prelados con la prudencia, y suavidad, y buenos medios que conviene, y sino bastare, y los casos fueren tales que requieran mayor, y mas eficaz remedio, usarán del que les pareciere convenir, haciendo que las personas que así fueren causa de esto se embarquen, y envíen á estos Reynos, por lo mucho que conviene hacer demonstracion con exemplo en materias de esta calidad.

Innocentius XIII. in sua const. pro reformanda disciplina regnorum Hispanie, quam Benedictus XIII. confirmavit, ut esset nona ceteris Ordinariis, Inst. 118. Eccl. 10. §. 3. Sufficit tamen pro concione allocutio pia, singulis festis, ut respondit S. Cong. die 8. August. 1732.

Concionem proprii Parochi, quam in parochiali ecclesia diebus festis habet, auscultare parochiani non tenentur, præcipiente licet Tridentino, cujus sanctionem contraria modo consuetudo abrogavit. De synodo dioces. lib. 7. c. 64. §. 13.

Concionatores si per scurrilitatem Verbum Dei voluit in scenam adducant, non levem culpam committunt, sed grande piaculum, ita ex verbis encyclicæ S. C. C. sub Innoc. XI. datæ 6. Julii 1686. Inst. Eccl. 27. §. 13.

Præcipuum Episcoporum munus esse prædicare, & quidem per se ipsos, pluribus monstrant Van Espen. Jur. eccl. univ. p. 1. tit. 16. c. 7. fere per tot. ubi quod nulla consuetudo Episcopos ab hac obligatione eximere valeat, & Rousseaud de La Combe in sua Jurisprud. canon. verbo Prædicator sect. 1. n. 1. & 2.

Atque hinc descendit, quod nemo regulariter prædicare potest dissentiente Episcopo : Rousseaud de La Combe ubi supra n. 3. Confer etiam Ducas. de Jurisd. eccl. cap. 7. sect. 4. n. 1. Et jure meritoque repugnat enim, ut quis vices alterius gerat, eo contradicente.

Quod attinet ad Regulares, in Conc. Trid. diu multumque disputatum est an & si huic legi obstricti esse deberent. Causam disputationi dederunt privilegia, quibus Regulares à S. Sede donati sunt ; Consule Pallavicin. histor. Conc. Trident. lib. 7. cap. 7.

At sess. 5. cap. 2. de reform. placuit distinguere ecclesias suorum inter ac ecclesias non suorum Ordinum. In illis ultra licentiam suorum superiorum necessaria quoque fuit existimata licentia Episcopi. In his vero sufficere visa est simplex Benedictio Episcopi cum licentia suorum superiorum.

Decretum hoc in quantum permittit Regularibus prædicare in ecclesiis suorum Ordinum de licentia suorum superiorum, & vix petita benedictione ab Episcopo, valde displicuit nonnullis Patribus Tridentinis, & præsertim Brachio Martello Episcopo Pesulano. Acerbe se angli, inquit in cœtu Patrum super discussionem hujus decreti instituto 15. Aprilis 1645. quod liberum esset Regularibus neque missis, neque vocatis suis canonicis, per Episcoporum diocesces concionari. Quod, exclamavit, quidnam aliud vest, nisi permittere, ut lupi non per ostium, sed vallidè ingressi ovile perturbent.

Deinde in Congregatione generali habita 10. Maji denuo oratione satis proluxa coram Patribus id ipsum urgere, & quidem vehementissime perrexit. Atque hoc in causa fuit, ut sess. 24. cap. 4. de reform. habita die 11. Novemb. 1563. quum jam numerus Episcoporum esset frequentior, & temporum conditio convenientior, decretum fuerit, ut : Nullus in ecclesiis suorum Ordinum, contradicente Episcopo, prædicare præsumat : Nec diversum statuit constituit. Clementis X. que incip. Superna : si serio perpendatur.

Quo respiciens Rousseaud de La Combe loc. cit. §. 25. ait, Regulares sine permissione Episcopi, vix prædicare posse in eorum Capitulis, aliisque locis monasteriorum fratribus suis non item populo.

Sine Episcopi licentia prædicare & Regulares posse Monialibus sibi subiectis, insæpe solis & clausis januis, rescriptis Sac. Cong. Concil. interpres in Conversana Jurisdictionis 8. Maji 1751. ad dubium decimum tertium. Conceptum enim fuerat hoc dubium. « An ad crates ecclesiæ sui collocatorum, aut alibi liceat Commissario monasterii sermonem aut conciones habere ad Moniales sine Episcopi licentia ? Et res-

ponsum fuit affirmative pro solis Monialibus, & clausis januis. Videtur autem hac resolutione recessum à mox dicta constitutione Clementis X.

Quod vero concernit Clericos seculares, à mox dicta legi excipiendi sunt Parochi, tum Canonici Theologi, qui vi propriorum munerum prædicare possunt & tenentur, quin opus habeant licentiam Episcopi impetrare. Ceterum si vel Parochus vel Canonicus Theologus impeditus sit prædicare per se ipsum, nequit alium substituere sine approbatione Episcopi ; Rousseaud de la Combe eodem loco sect. 3. num. 1. & sect. 5. n. 5. Quod si vel unus vel alter negligat prædicare, potest Episcopus alium substituere impensis negligentis, secus vero si prædicare velit, Idem Auctor ubi supra.

Notabile est, quod Episcopus potest, ubi ita existimat, non approbare Clericum vel secularem vel Regularem ad prædicandum, nec tenetur causam aperire cur illum non approbet. Sin autem ipse Episcopus causam manifestaverit cur illum non approbaverit, eaque minus legitima sit, non prohibetur recursus ad Superiores ; Rousseaud de la Combe ib. sect. 2. num. 4.

Quamvis autem Episcopi munus præcipuum sit prædicare, nominatio tamen Prædicatorum potest pertinere ad alios, reservata Episcopo approbatione, sed confer Rousseaud de la Combe c. loc. sect. 7. n. 6. de hac nominatione.

De qualitatibus requisitis in Prædicatore vide Ducasse de Jurisd. eccl. cap. 7. sect. 4. num. 2. Illud vero non est hic omitendum, necesse haud esse quod Prædicator sit Sacerdos, vel in sacris Ordinibus constitutus, sed satis esse quod sit Clericus ; Ducasse ubi supra. Consule etiam Fagnan. in cap. Responsio num. 14. & plur. seq. de Sentent. excommunic. ubi quod ita resolvit Sacra Congregatio Concil. Interpres.

De iis, quæ Episcopus Prædicatoribus injungere debeat, consule Acta eccl. Mediolan. tit. de Concionator. Confer itidem Ducasse l. c. n. 3.

PRÆDICATORUM ORDO.

Prædicatorum nomen præclarissimo Ordini Dominicanorum ab Innocentio III. concessum est. Sic in Bullario dicti Ordinis in Indice rerum t. 8. p. 777. ubi citatur ad id t. 1. p. 5. const. 3. num. 3. in quo sic expresse : Prædicatorum quo tempore nomen illud nobis fuerit inditum, docet Stephanus Salanchus Auctor cœvus in tract. de glorioso nomine Prædicatorum cap. 1. Celebrato siquidem Concilio Lateranensi an. MCCXVI. Summus Pontifex (Innocentius III.) ordinans quædam circa negotium Fidei in partibus Tolosanens agenda, & decernens super his scribere B. Dominico & iis, qui cum eo erant, accito notario, dixit eis : sede, scribe super his Fratri Dominico, & sociis suis in hæc verba. : Et stans paululum, noli scribere, inquit, sic, sed hoc modo : Fratri Dominico, & cum eo prædicantibus in partibus Tolosanens. : statimque aliquandiu considerans plus, sic inquit, scribe : Magistro Dominico, & Fratribus prædicatoribus &c. & surrexit. Sic dixit Dominus, scripsit notarius. Natu Dei præsens tunc Rome aderat Pater sanctus, qui audito verbo Domini totius mundi Vicarii J. C. gavisus est gaudio magno valde ; nam dicitur in Curia, & ubique ipse & filii ejus ceperunt se fratres prædicatores vocare, ceperuntque in Curia, & ubique ab omnibus sic vocari.

Quæ de causa hoc præclaro nomine prædicatorum fuerint insigniti, tradit Benedictus XIII. in constit. incip. Pretiosus §. 29. ibi : Memores porro quantum ex prædicatione verbi Dei Catholica Religio incre-

men-

mentum reportaverit; & quantum proinde meritum sibi comparaverint fratres hujus Ordinis, quos proinde Seder Apostolica ab incunabulis ejusdem Ordinis præclaro nomine prædicatorum insigniit &c.

3 Ast neam ex prædicatione Verbi Dei, sed etiam ex eorum scholastica Doctrina Catholica Religio maximam incrementum reportavit, ut jure merito Sanctissimi eorum Angelici Doctoris doctrina, nedum à Summis Pontificibus, omnibusque aliis usque ad sidera commendetur, sed & absipomet Christo fuerit semel, bis, & ter commendata præcisus his verbis: Bene de me, Thoma, scripsisti, ut proin Sixtus V. effigiem S. Thomæ pingi jussit sinistra manu Ecclesiam gestantis, dextera vero, quæ scribit, manu luminis splendorem in eam effundentis: hac addita epigraphæ: S. Thomæ de Christo scripta à Christo Crucifixo probantur. Unde ad id juvat asserere, quæ traduntur in laudato Bullario r. 5. p. 157. n. 6. ibi: Factum referunt antiqui scriptores laudatis in notis ad constitutionem XL. Joannis dicti XXII. ejusdem meminere Summi Pontifices, quorum diplomata postea transloquens scribentur. Ex ipsis Clemens VIII. alloquens Neapolitanos, hæc habet, pie, prudenterque cogitatis de nobis civitati Patronum alia septem proposita, & à dicta Sac. Congr. resoluta, die qua supra***

4 Hinc Benedictus XIII. constit. incip. Demissus præces: retundi calumnias adversus doctrinam SS. Augustini, & Thomæ intentatas, uti & fecit Clemens XII. const. incip. Apostolicæ providentiæ: retundens calumnias eorum, qui asserbant, censuris constitutionis Unigenitus (Vide verb. Constitutio) doctrinam SS. Augustini, S. Thomæ Aquinatis de divinæ Gratiæ efficacia esse perstrictam, laudesque, quibus SS. Augustini, & Thomæ doctrina celebratur, confirmat, ne quis eandem calumniatur, cavet, & scholarum catholicarum paci consulit. Videatur etiam const. Sixti V. incip. Triumphantis Jerusalem: in qua doctrinam SS. Thomæ Aquinatis, & Bonaventuræ egregiis laudibus ornata, asseritque expresse: hi enim sunt duo olive, & duo candelabra in domo Dei lucentia, qui & charitatis pinguedine, & scientiæ luce ecclesiam collustrant. Hi singulari Dei providentiâ eodem tempore tamquam duæ stellæ exorientes ex duabus clarissimis Regularium familiis pro-

dierunt, quæ Sanctæ Ecclesiæ ad Catholicam Religionem propugnandam maxime utiles, & ad omnes labores, & pericula pro Orthodoxa fide subeunda paratæ semper existunt, ex quibus tamquam ex fertill, & bene culto solo quotidie pro Dei gratiam fecunda & fructuosæ plantæ procreantur, hoc est, viri doctrinæ & Sanctitatis præstantes, qui Petri navicula: tot fluctibus agitata, & Romano Pontifici ejus clavum non sine magna sollicitudine tenenti, fortet & fidelem operam navant.

Crucis obvix retro incedentibus ubique terrarum; PP. Prædicatoribus familiaribus est gestatio; ex laudato suo Bullario tom. 8. in Indice rerum pag. 637. & pag. 320. num. 13. ubi traditur, quod ad dubium inter alia quintum; an liceat dictis Patribus in eisdem processionibus gerere crucem obviam retro incedentibus? Sac. Congr. Rit. die 10. Martii 1736. respondit: ad V. quod gestationem Crucis obvix retro incedentibus, licet &c. Sic ubique terrarum Fratribus Prædicatoribus solemne est, ut in publicis supplicationibus, seu processionibus, ut loquuntur, Imaginem Crucifixi deferant ad ipsos fratres conversam. Vide etiam ejusdem Bullarii tom. 7. pag. 392. & sequens. ubi cum ipso quinto dubio referuntur alia septem proposita, & à dicta Sac. Congr. resoluta, die qua supra***

PREDICTIONES DETERMINATI TEMPORE FUTURORUM. Vide verb. Prædicere n. 103. & verb. Astrologia per totum.

PRÆFATIO.

SUMMARIUM.

- 1 Missæ præfationes novem primitus fuerunt secundum Romanum Ritus constituta.
- 2 Dicitis Novem Præfationibus addita est decima de B. M. V. cœlitus inspirata.
- 3 Præfatio Missæ S. P. N. Francisci à quo scribitur composita, & quando possit, & debet recitari.
- 4 In missa feria quarta Quatuor Temporum occurrentis in die Octava Nativitatis B. M. V. dicenda est Præfatio communis non vero de B. M. V.
- 5 Si festa Sanctorum Apostolorum Philippi, & Jacobi, ac Inventionis Sanctæ Crucis occurrerint infra Octavam Ascensionis; Præfatio in missa erit de Apostolis, vel de Cruce, ac Communicantes de Ascensione. Idem dicendum est de aliis festis, & de missis votivis infra eandem Octavam. Non sic de festis occurrentibus infra Octavam Nativitatis Dominice.

Missæ Præfationes novem pro diversitate temporum, & festivitatum secundum Romanum Ritus ab omnibus Sacerdotibus recitanda, fuerunt comprobata, & mandata à Pelagio II. in Concilio Romano ad id anno 590. celebrato, ut constat ex Epistola ejusdem Pelagii II. ad Episcopos Germaniæ, & Galliæ penes Labbè tom. 3. fol. 913. Cum in Dei Ec. & referunt Baronius ad an. 590. n. 5. & seq. Battaglinus tom. 1. hist. univ. Conc. ad an. 590. fol. 301. & alii, & tales Præfationes enumerantur in cap. Invenimus 71. dist. 1. de Consecr. ibi: "Invenimus hæc novem Præfationes in sacro catalogo tantummodo recipiendas, quas longa retro vetustas in Romana Ecclesia hæctenus servavit, id est, unam in Albis Paschalis, aliam de Ascensione Domini, tertiam de Pentecoste, quartam de Natali Domini, quintam de Apparitione Domini, sextam de Apostolis, septimam de Sancta Trinitate, octavam de Cruce, nonam

nam de jejuniis in Quadragesima tantummodo recitandam; Has Præfationes tenet, & custodit Sancta Romana Ecclesia; has tenendas vobis mandamus." Et de his fit mentio etiam in cap. Sanctorum 2. dist. 70.

† Clemens XIII. jussit, ut qualibet die Dominica non habente propria Præfationem, recitetur ea, quæ est de SS. Trinitate.

Cardinalis Bona Rer. Liturgic. l. 2. cap. 10. epistolam Pelagii II. ad Episcopos Germaniæ, & Galliæ, refert, subditque: "Hoc ipsum decretum in antiquis editionibus Gratiani de consecr. dist. 1. cap. Invenimus, Gelasio adscribitur. Sed hæc epistolam dum attentius considero, hæc suspicione vehementer percussus sum, ne alterius forte Pontificis recentioris sit, & Pelagio per errorem tributa. Si enim attente Pelagii illius tantum præfationibus Romana Ecclesia tamquam dudum in eam receptis, & approbatis utebatur, quomodo Gregorius ejus immediatus successor sacramentum rituum tenacissimus custodit, alias novas instituit? De epistola Pelagii silent scriptores illius, & aliquot sequentium seculorum. Quod si mea suspicio æquo lectori non placet, hoc saltem negare non poterit... Decretum de novem Præfationibus nullibi receptum, nec executioni mandatum, nisi seculo X. vel XI. Evidens enim est in libris antiquis sacramentorum, qui Romanæ Ecclesiæ titulum præferunt plures reperiri præfationes vixque ulla missa est, cui propria, & peculiaris non assignetur." Hæcenus Bona, qui par. 3. scripserat; Cornelius Schultingius tom. 1. Biblioth. Eccles. part. 2. cap. 12. "laudat librum, in quo sunt ducentæ quadraginta Præfationes propriæ."

2 Dicitis novem Præfationibus addita est decima de B. M. V. ab Urbano II. in Concilio Placentino celebrato anno 1095. ipsam canendo, dum missam celebrabat in Ecclesia B. M. V. ejusdem civitatis Placentiæ, vulgo nuncupata Madona di Campagna, nunc à Nostratibus cum Magnifico Conventu inhabitata, nec antea compositam, sed ex improviso in illo actu celebrationis Missæ sibi cœlitus inspiratam, ac revelatam, ut refert Battaglinus loc. cit. fol. 302. Et additio talis præfationis habetur expresse in cap. Sanctorum 2. dist. 70. ibi: "In eodem etiam Concilio antiquo novem Præfationibus decima addita est, quæ ita se habet, æquum, & salutare: Ecce in Veneratione, vel Assumptione B. V. M. colaudare, benedicere, & prædicare. Quæ & Unigenitum tuum Sancti Spiritus omburatione concepit, & Virginitatis gloria permanente lumen æternum mundo effudit Jesum Christum Dominum nostrum.

3 Præfatio missæ Sancti Patris nostri Francisci Composita à nostro Beato Joanne ab Alvernia, ut refert P. Petrus Antonius à Venetiis vel Giardino Seraphico tom. 2. p. 5. cap. 5. quæque recitatur à Nostratibus in solemnitate, & tota Octava ejusdem Setaphici Patris, recitari potest, & debet in festo Omnium Sanctorum nostri Ordinis; Sac. Congregat. Rit. 22. August. 1722. Vide inter Resolutiones Sacrarum Cong. nost. tom. 3.

4 In missa feriæ quartæ Quatuor Temporum occurrentis in die Octava Nativitatis B. V. M. dicenda est præfatio communis, non vero de B. M. V. S. Rit. Cong. 12. Decemb. 1626.

5 Si festa SS. Apostolorum Philippi, & Jacobi, ac Inventionis Sanctæ Crucis occurrerint infra Octavam Ascensionis, præfatio in missa erit de Apostolis, vel de Cruce, ac Communicantes de Ascensione; Sac. Rit. Cong. 28. Aug. 1627. Idem dicendum est de aliis festis, ac de missis votivis propriam habentibus præfationem, & infra eandem Octavam celebrandis. Non sic autem de festis occurrentibus infra Octavam Nativitatis Dominice, in quibus, non solum semper

dicitur Communicantes ejusdem Nativitatis, sed etiam Præfatio, licet missa occurrens propriam habeat præfationem, ut clare patet ex missa S. Joannis Evangelistæ, in qua recitatur præfatio Nativitatis, non vero Apostolorum. Vide inter Resolutiones Sacrar. Cong. citat. tom. 8.

Præfationem SS. Trinitatis singulis Dominicis diebus, quibus præfationes propriæ per rubricas non sunt assignata, recitandam decrevit Clemens XIII. die 3. Januar. 1759. cujus decretum habes tom. 8. inter Decreta Sanctæ R. C. sub n. 1602.

Nota. ** Illustriss. ac Reverendiss. DD. Alphonsus de Ligório in sua Instructione practica pro Confessariis Italicæ scripta, tom. 2. cap. 15. n. 88. hæc in proposito relati decreti subjungit: "Si avverta qui di più, che il nostro Pontefice CLEMENTE XIII. ha ordinato, che in tutte le Domeniche il Prefazio nella Messa sia de Trinitate, purchè non vi sia Prefazio proprio di quel giorno. Si è dubitato poi se dentro la Quaresima, o dentro l' Ottava (per esempio) della B. Vergine, o degli Apostoli, è similmente debbasi dire il Prefazio proprio, o della Trinità. Si videro che dalla Sac. Cong. de' Riti ciò non si dichiarerà, io stimo che dentro le Ottave debbasi dire il Prefazio della Ottava, perchè quello è Prefazio proprio del giorno, ma dentro la Quaresima debbasi dire il Prefazio de Trinitate, perchè quello della Quaresima non è proprio del giorno, ma del tempo." Hæc Auctor doctissimus æque ac piissimus, cujus ratio, quando subsistat, valebit etiam pro tempore Paschali. ***

PRÆLATUS REGULARIS.

SUMMARIUM.

- 1 Prælati nomen unde dicitur.
- 2 Prælati quid sit.
- 3 Prælati Regulares supremi sunt Generales, medii sunt Provinciales, & infimi sunt Superiores locales.
- 4 Prælati, & Superiores Religiosorum non solum habent potestatem dominativam, qualem habent Patresfamilias in suor, sed etiam spirituales jurisdictionem, quæ in ipsis est ordinaria, & non delegata.
- 5 Pro eligendis Prælatibus Regularibus est attendenda forma in unaquaque Religione præscripta, consueta: et talis forma electionis potest esse triplex, scilicet forma scrutinii, compromissi, & inspirationis.
- 6 Quoad illos, qui possunt eligere vel eligi Prælatos, remissive.
- 7 Quoad obligationem, quam habent Electores eligendi digniores in Prælatos, & ipsi Prælati si indigni sint, renuntiandi, remissive.
- 8 Prælati putativi gesta regulariter sunt valida, si talis repuletur communi errore cum titulo colorato.
- 9 Et hæc conclusio habet locum etiam quoad spiritualia, & pertinentia ad forum conscientie.
- 10 Ad validitatem eorum, quæ fiunt à Prælato putativo, requiritur, quod error communis eis fuerit, non autem Juris.
- 11 Gesta per Prælatum putativum valent, quamdiu toleratur; Secus si esset notorium eum esse suspensum.
- 12 Unde Prælato putativo est obediendum, quamdiu est in pacifica possessione, & toleratur, dummodo concurret titulus putatæ legitimæ electionis, aut auctoritas Superioris, & tunc subditus ei non obediens, graviter peccat.